

směnky, stačí, je-li ze směnky samé osoba směnečníka zřejma. Tato náležitost je v tomto případě splněna. Sporná směnka obsahuje přesnou adresu směnečníka, a jeho podpis. Jedná se tedy o vydanou směnku. Tím, že v kontextu směnky bylo použito slov »zahle ich« místo »zahlen Sie« netrpí jasnost jinak bezvadné vydané směnky.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a vrátil mu věc, by, nehledě k zrušovacímu důvodu, ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Nelze sdíletí názor odvolacího soudu, že použitím slov »zahle ich« na místo »zahlen Sie« v žalobních směnkách netrpí jasnost jinak bezvadných vydaných směnek. Směnka jest úkonem přísně formálním, při němž oproti vykladacímu pravidlu čl. 278 obch. zák. a §u 914 obč. zák. jest hleděti jen k tomu, co vyplývá ze směnky samé, a nikoli k tomu, co snad účastníci zamýšleli. Z obsahu žalobních směnek není však naprosto jasno, zda jde o směnky vlastní či vydané. Pojetí v onom smyslu nasvědčovala by slova »zahle ich an die Ordre eigene«, při čemž by za vydatele bylo možno pokládati buď žalobkyni nebo žalovanou, v čemž opět jest nejasnost, neboť oba vydatelé býti nemohou (»zahle ich«). V tomto znění šlo by mimo to o vlastní směnku na vlastní řád, tedy neplatnou, poněvadž nikdo nemůže sám sobě slíbiti placení a zákon sám takové formy směnky nepřipouští (čl. 98 směn. ř., v němž není citován čl. 6 směn. ř.). Povaze směnek vydaných nasvědčovalo by opět označení osoby, jež má platiti (trasáta, čl. 4 čís. 7 směn. ř.) na levé straně směnky, t. j. Richarda R-a a jeho akcept, nedostává se však příkazu, že a komu trasát má platiti (»zahle ich«). Směnky žalobní směsují tedy v téže listině formu směnky vydané s formou směnky vlastní, z nichž mimo to neobstojí sama o sobě ani ta ani ona, nemají smyslu a proto právem procesní soud, prohlásiv je za neplatné (čl. 7 směn. ř.), zrušil platební příkazy na jich základě vydané.

Čís. 5161.

Zajišťovací převlastnění lze v exekučním řízení ochrániti žalobou dle §u 258 ex. ř., nikoliv dle §u 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 30. června 1925, Rv II 703/24.)

Žalobkyně domáhala se žalobou podle §u 37 ex. ř. zrušení exekuce, tvrdíc, že zabavené věci byly na ni vlastnický převedeny ku zajištění. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení jest opodstatněn. Netřeba řešiti otázku, zda zajištění pohledávky jest dostatečným dů-

vodem k nabytí vlastnictví, ani, zda jest ve sporném případě dostatečné odevzdání k nabytí držby věci převedených k zajištění, ježto k rozhodnutí sporu stačí rozřešení otázky, zda zajišťovací převod poskytuje právo na vyloučení věci z exekuce. Tuto otázku sluší zodpovědětí záporně. Jde jediné o otázku formálního práva, neboť jejím obsahem jest úvaha o způsobu, jakým věřitel, opírající svůj nárok o zajišťovací převod, jest oprávněn tento svůj nárok ochrániti v exekučním řízení, povoláním jinému věřiteli proti témuž dlužníku. Rozborem právních předpisů §§ 37 a 258 ex. ř. dospívá se k těmto závěrům: Odpor dle §u 37 ex. ř. opírá se o práva, činící výkon exekuce nepřípustným. Tato žaloba směřuje k tomu, aby předmět do exekuce vzatý byl odňat exekučnímu řízení, a, když je žalobě vyhověno, jest exekuci zrušiti z moci úřední. Proti tomu § 258 ex. ř. vyřizuje střetnutí se exekučního práva zástavního se zástavním právem jinak nabytým, po případě i zadržovacím právem, neboť žalobou dle tohoto předpisu lze uplatniti zástavní právo nebo přednostní právo ku předmětům v oné době exekučně zabaveným, nebyly-li v držbě oprávněného. Žaloba nečelí k odnětí předmětu z exekučního řízení, nýbrž k ochranění práva na přednostní úkoj z výtěžku. Ani v tom ani v onom případě neuvádí exekuční řád oněch práv, která by činila nepřípustným výkon exekuce a která dávají nárok na přednostní úkoj. Tato otázka jest otázkou práva hmotného. Vychází-li se však z §u 10 čís. 3 konk. řádu, sluší zdůrazniti, že formě, ve které se zajišťovací převod v životě hospodářském jeví, odívaje se v roucho práva vlastnického, nesmí býti přikládán význam rozhodující. Třeba míti na mysli, že strany nechtěly, by osoba oprávněná nabyta práva vlastnického ve smyslu občanského zákona, nýbrž že zamýšlely, by oprávněný dosáhl jen zajištění. Staví-li citovaný předpis konkursního řádu osobní věřitele, nabyvší k zajištění svých nároků věci úpadcovy, na roveň oddělným jeho věřitelům, je tím s dostatek objasněn dosah oprávnění, vyplývajícího pro strany, opírající svůj nárok o zajišťovací převod. Jest-li dle toho v úpadkovém řízení, které ve své podstatě jest generální exekucí, osobní věřitel, nabyvší k zajištění svých nároků určité věci úpadcovy, oprávněn dojíti z těchto kusů majetkových odděleně a před ostatními věřiteli uspokojení, nemůže tomu býti jinak v řízení exekučním. Z toho plyne, že věřitel, ze zajišťovacího převodu oprávněný, má v exekučním řízení, nejsa držitelem (detentorem) věci, totéž postavení jako osoba třetí, o níž mluví § 258 ex. ř., jelikož mu, hledíc k §u 10 čís. 3 konk. řádu, přísluší jen nárok na přednostní uspokojení z výtěžku těch věcí a to již před splatností jeho pohledávky, zajišťovacím převodem chráněné. Opírá-li tedy žalobkyně vylučovací žalobu toliko o zajišťovací převod, není v právu.

Čís. 5162.

Bylo-li ve vyrovnacím řízení na Slovensku a Podkarpatské Rusi uzavřeno vyrovnání s výhradou obživnutí původních pohledávek, vztahuje se vykonatelnost na celou přihlášenou pohledávku, kteráž nebyla dlužníkem popřena.